

Ст. Андреевъ

ДО СЕДЕМТЪХЪ РИЛСКИ ЕЗЕРА

Следъ като си починахме добре въ Рилския манастиръ, една ранна утринъ потеглихме къмъ езерата. Още предния день нашиятъ водачъ грижливо изучи, презъ кжде и какъ ще минемъ и следъ като разбра, че пжтътъ е много труденъ, предложи помалкитѣ да отпжтватъ съ влака до Дупница. Имаше доста роптания, но водачътъ настояваше: „по Рила кола не се възкачва и слабитѣ нѣма какъ да си почиватъ“. Въ нашата група прогимназиялни ученици имаше мнозина, за които планинския пжтъ бѣше нѣщо ново и много трудно, но езерата будѣха такова любопитство, че по-слабитѣ забравиха, какъ се довлѣкоха съ насъ до манастира. Водачътъ разбира се, не забрави това и тѣ останаха. Какъ и да е, въ последния моментъ всичко се изглади, а останалата въ манастира група съ радостъ ни изпрати далечъ отъ манастирскитѣ врата. Това повиши настроението и околността се изпълни съ весели викове и пѣсни, които ехото разнесе далечъ по върховетѣ на планината.

Поехме здраво нагоре. Нѣма ни пжтъ, ни пжтека и ние вървимъ направо по каменистъ голъ ридъ. Тукъ-таме стои снѣгъ, попадаме на мочурливи мѣста и често се плъзгаме, понѣкога съ рискъ да се търкулнемъ чакъ долу. Но ние вървимъ все напредъ. Опиянението отъ прелеститѣ на Рила надвива всичко